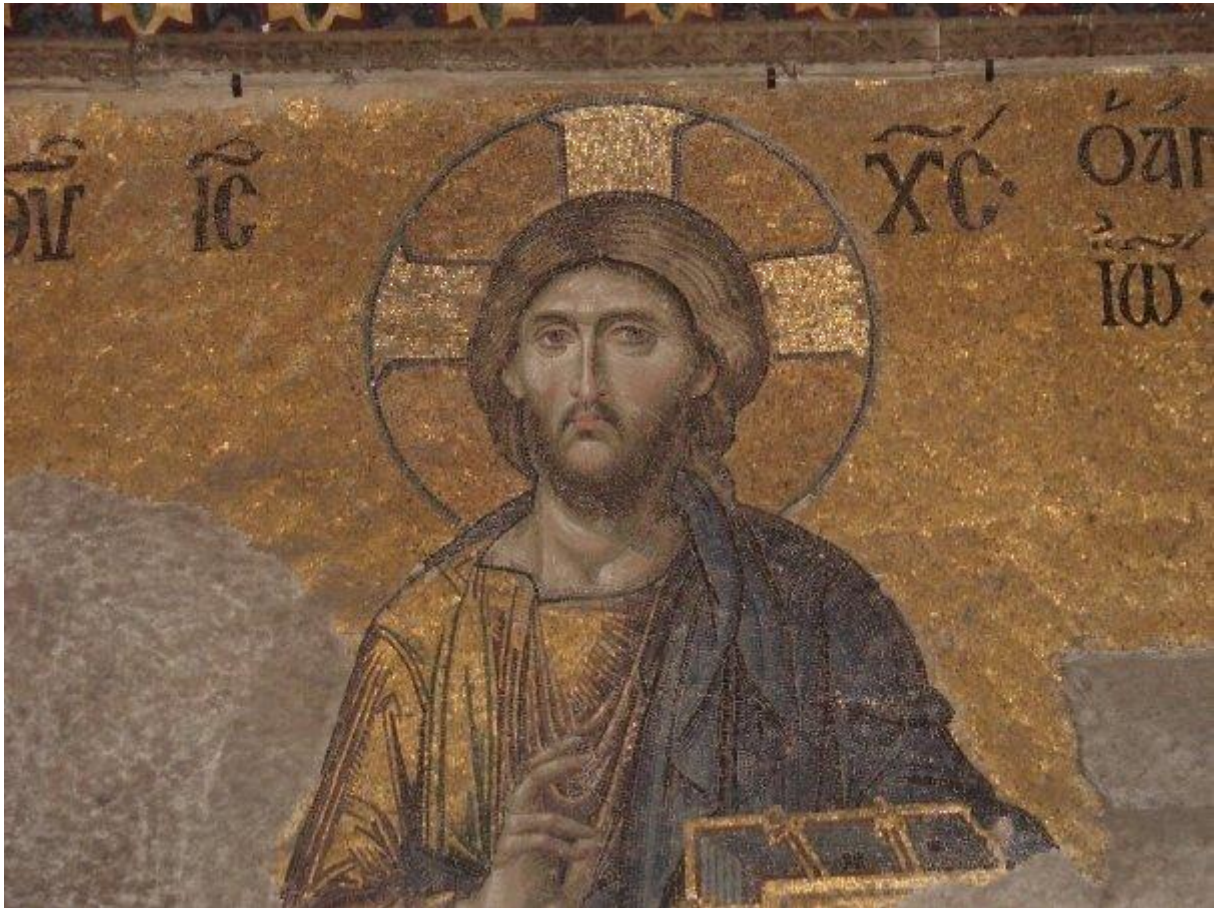

Κέντρο της κοινότητας ο ναός-Κέντρο της ζωής ο Χριστός και ο Θεός Έρω

[/ Θεολογία και Ζωή / Ορθόδοξη πίστη](#)

Τα ασκητικά της Ενορίας

• Β Η ΜΟΝΑΧΙΚΗ ΚΑΙ Η ΚΟΣΜΙΚΗ ΕΝΟΡΙΑ ΣΤΗΝ ΙΣΤΟΡΙΑ

Η ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΙΑ ΤΗΣ ΝΕΑΣ ΡΩΜΗΣ- ΤΟ «ΒΥΖΑΝΤΙΟ».

Κέντρο της κοινότητας ο ναός

«Κέντρο της κοινότητας ήταν η Εκκλησία, η Ενορία, το Μοναστήρι, ο Ιερός Ναός, δηλαδή ο Θεός και η λατρεία Του. Μόνο μέσα από αυτήν την προοπτική έβλεπαν οι άνθρωποι τις αληθινές σχέσεις μεταξύ τους.

Το κοινωνικό πρόβλημα συνδεόταν στενά με το ανθρωπολογικό και θεολογικό...Αντιθέτως, στην Δύση κέντρο της κοινωνικής ζωής έγινε το εργοστάσιο, η διανόηση, που ταυτόχρονα απομακρύνθηκαν από τον Θεό και την

Εκκλησία. Ο άνθρωπος στην Δύση αυτονομείται από τον Θεό. Βέβαια σε αυτό φταίει και η νοοτροπία των Φράγκων, που χρησιμοποίησε την λανθασμένη θεολογία για να καταδυναστεύσει τον λαό. Έτσι, στην Δύση η πολιτική και κοινωνική ζωή, η ψυχαγωγία,...η παιδεία και το δίκαιο, αποδεσμεύθηκαν από την εκκλησιαστική ζωή»⁷².

Αντιθέτως, στην Ανατολή και μάλιστα στα χρόνια του «Βυζαντίου» κέντρο του δημόσιου, αλλά και του ιδιωτικού βίου ήταν ο Κύριος Ιησούς Χριστός και η Εκκλησία Του με τους Κανόνες, τις εορτές και το Τυπικό Της.

Κέντρο της ζωής ο Χριστός και ο Θεός Έρως.

Η φιλανθρωπία, η φιλοθεία, η αλληλεγγύη, το ενδιαφέρον για τα κοινά κυριαρχούν στην Ορθόδοξη Ανατολή στα «Βυζαντινά» και μετα-«Βυζαντινά» χρόνια· διότι διατηρείται ο σέβασμός και η μίμηση της μοναχικής ζωής από τους «εν τω κόσμω» χριστιανούς.

«Ο έρως του Θεού κατέστη η θεμελιώδης αρχή της κοινωνίας εκείνης»⁷³.

Η πίστη έγινε η καρδιά της κοινωνίας, και η ίδια, μέσα από όλα και πέρα από όλα, προσδιορίζει τις απαντήσεις τις οποίες δίνει το “Βυζάντιο” στις διάφορες προκλήσεις της ιστορίας»⁷⁴ και της καθόλου ζωής.

«Ουσία της ζωής μας υπήρχε ως τώρα όχι η δουλεία στην οργάνωση (πολιτική, εκκλησιαστική, εκπαιδευτική η όποια άλλου είδους οργάνωση), αλλά ο καθαρός έρωτας για τον Θεό, δηλαδή η νηπτική πνευματικότητα, στο επίκεντρο και όχι στο περιθώριο»⁷⁵.

Οι άνθρωποι στην ορθόδοξη Ανατολή ζουν χωρίς να χάνουν το κέντρο της ζωής και τον σκοπό της ύπαρξής τους, τον Θεό, που είναι το Α και το Ω. Η μετάνοια και η συντριβή καλλιεργείται ως τρόπος ζωής ακόμη και από τους Αυτοκράτορες. Όλες τους οι δραστηριότητες είναι θεοκεντρικές, διαποτισμένες με το πνεύμα της αγάπης προς τον πλησίον και προς τον Θεό. Η επαγγελματική και η κοινωνική ζωή, επίσης, οργανώνεται με βάση τις πρωτοχριστιανικές αρχές της αδελφωσύνης, της συναλληλίας, της αλληλοβοήθειας, του ενδιαφέροντος για τα κοινά, της προς τον Θεό και προς τον πλησίον αγάπης.

Απόσπασμα από το βιβλίο:«Τα ασκητικά της Ενορίας» (Ιερομονάχου Σάββα Αγιορείτου) που συν Θεώ θα εκδοθεί σύντομα

720.π.

73 Δ. Ζακυθηνού, "Εισαγωγή" εις Βυζαντινά κείμενα..., ο.π., σ.ι.

74 Γ. Βαλσάμη, *Ο Νέος Ελληνισμός και η Δύση*,
http://www.ellopos.net/gr/byzantium.asp#_ftnref60

750.π